

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 159/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Tatianou Jánošíkovou, advokátkou, Rooseveltova 6, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-23P/414/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. K2-23P/414/2015. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (do 21. júla 2022 s priezviskom [REDAKOVANÉ], pozn.) sa návrhom doručeným Okresnému súdu Košice II 21. októbra 2015 domáha zvýšenia výživného proti povinnému, svojmu otcovi. Návrh podala matka vtedy maloletého sťažovateľa, od 21. januára 2021 už ako plnoletý vystupuje sťažovateľ v konaní samostatne. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom z 27. augusta 2021 zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 23 P 224/2003-51 z 9. septembra 2005 vo výroku o výživnom v tam uvedenom znení, dlh na výživnom za obdobie od 27. októbra 2015 do 31. augusta 2021 neurčil, v prevyšujúcej časti návrh sťažovateľa zamietol, konanie v časti o návrhu na zmenu úpravy styku zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7 Co 22/2021-1360 z 24. mája 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti potvrdil a v časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7 CdoR 1/2023 z 28. februára 2023 tak, že rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku I zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 249/2023 zo 4. októbra 2023 konštatoval porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu. Ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 eur a náhradu trov konania. Predmetný nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 20. októbra 2023.

5. Po rozhodnutí ústavného súdu Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 23CoP/112/2023-1486 zo 14. marca 2024 zrušil rozsudok okresného súdu vo vymedzených častiach a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V napadnutom konaní do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté nebolo.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval priebeh napadnutého konania, pričom poukázal na skutočnosť, že od nálezu ústavného súdu uplynuli už dva roky a štyri mesiace a vo veci nebolo nariadené jediné pojednávanie. Napadnuté konanie tak nie je ani po jedenástich rokoch ukončené. Zbytočné prietahy v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu mali vzniknúť jednak nečinnosťou, ako aj neefektívnym postupom mestského súdu, ktorý už tretí rok neefektívne vykonáva dožiadania a zabezpečuje úradné preklady k zisteniu príjmu povinného vo Veľkej Británii. Matka vtedy maloletého sťažovateľa pritom žiadala vykonať príslušné dožiadania už svojím podaním v roku 2016, jej návrh bol však zamietnutý ako nepotrebný. Až najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení nariadil vykonať takéto dokazovanie. Prejednávaná vec pritom nie je tak skutkovo ani právne zložitá, aby súdny spor nebol za takmer osem rokov právoplatne ukončený.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zbytočnými prietahmi mestského súdu v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 249/2023, teda od 20. októbra 2023.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako v čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, pretože v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade

s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

9. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd poukazuje na svoje právne závery uvedené v predošlom náleze sp. zn. I. ÚS 249/2023, ktoré sú plne aplikovateľné aj pri rozhodovaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

10. Ústavný súd posúdil správanie sťažovateľa v rozhodnom období, teda v období od 20. októbra 2023, a konštatuje, že jeho správanie, resp. jeho procesná aktivita nemali osobitný vplyv na dĺžku napadnutého konania v posudzovanom období.

11. Pri posudzovaní postupu mestského súdu ústavný súd považuje za potrebné najskôr skonštatovať, že časový úsek od právoplatnosti predošlého nálezu (2 roky a 5 mesiacov) bez konečného rozhodnutia vo veci naznačuje možnosť pre opätovné vyslovenie porušenia práv sťažovateľa zbytočnými priet'ahmi. Po dôkladnom rozbere postupu mestského súdu, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu, však ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti prerokúvanej veci tomuto záveru nenasvedčujú. V postupe mestského súdu sa za posudzované obdobie nenachádza žiadne súvislé obdobie jeho nečinnosti. Je zrejmé, že aktuálna dĺžka konania je v rozhodujúcej miere ovplyvnená potrebou dožiadania príslušných orgánov Veľkej Británie a vykonávania súvisiacich úkonov, najmä súdnych prekladov. Tieto dožiadania však nemožno označiť za zmätočné či neefektívne, keďže potreba ich vykonania vychádza zo záväzného právneho názoru najvyššieho súdu zakotveného v rozhodnutí z 28. februára 2023. Zo súdneho spisu je taktiež zrejmé, že povinný (otec sťažovateľa) v minulosti poskytoval súdu len čiastkové a nepravdivé informácie, na čo mestský súd reagoval opakovanými urgenciami a výzvami. Správanie povinného taktiež nemožno pričítať na vrub mestskému súdu. Zo súdneho spisu je taktiež zrejmé, že vo veci je určený termín pojednávania na 12. jún 2026.

12. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v postupe mestského súdu v posudzovanom období nevidí zbytočné priet'ahy, ktoré by boli dôvodom na opätovné vyslovenie porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu